

Vân Anh đã trở thành lạnh lùng. Và tàn nhẫn.

Vân Bình hiểu liền. Thời khắc êm đềm đã qua. Vì gã Tàu mặc áo thun võ trang tiêu liên đang đứng bên Vân Anh. Mũi súng của hắn chĩa thẳng về phía chàng. Và sợ chàng còn tiếp tục mè nêo, gã Tàu đã cần thận lên đạn kêu soạch.

XII

Bảo ngăm

VÂN BÌNH hất hàm nói với gã Tàu mặc áo thun trắng :

— Cất súng đi.

Vân Anh, giọng nghiêm nghị :

— Cộng sự viên sẽ cất súng sau khi ông làm xong mọi việc. Ông khỏi cần chào kiểu mẫu thân tôi. Mời ông ra ngoài bằng cửa bên trái.

— Đi thăm hang ngăm ?

— Vâng. Và ông sẽ lưu lại trong hang đến khi nhân viên của Hồng bang từ Thụy Sĩ điện về. Xin cảnh cáo là ông không còn con đường nào khác. Nếu ông từ chối, hoặc nếu cấp trên của ông không thanh toán số tiền đã định, ông sẽ ở luôn dưới đáy biển. Chúng tôi phải giết ông để bảo toàn bí mật.

— Vậy tôi từ chối. Vì đảng nào tôi cũng chết. Thanh toán 20 triệu đôn Mỹ cho Hồng bang tôi cũng chết...

— Ông đừng giả vờ ngây thơ nữa... Chúng tôi giết ông chẳng có lợi gì, mà chỉ rước họa vào thân. Toàn thể các sở điệp báo tây phương dồn lại trả thù thì chúng tôi dọn thờ thặng thiên may ra mới thoát. Và lại, ông thừa hiểu khi ông liên lạc với ông Hoàng bằng điện đài, ông Hoàng có thể phăng ra vị trí đảo Hồng bằng phép trắc-giác... Nào chúng ta lên đường...

Hồng đại nương húng hắng ho. A-hoàn từ phòng bên le te chạy ra. Hồng đại nương vịn vai a-hoàn, bước từng bước ngẩn, chậm chạp và mệt mỏi.

Cửa trái dẫn ra sân sau. Cũng như mặt tiền, sân sau là vườn hoa rộng bát ngát. Và chỉ trồng một thứ hoa, hoa lê-đơn. Ánh trắng loăng nhạt chiếu xuống con đường lót đá trắng. Văn Anh trầm ngâm đi bên. Văn Bình nghe tiếng chân người. Ngoài gã Tàu mặc áo thun cầm tiêu liên đang còn ít nhất hai người đàn ông khác cùng đi. Dĩ nhiên họ được võ trang tận răng. Với hàng rào đạn kiên cố này Văn Bình khó thể chiếm lại quyền chủ động.

Chàng bèn lảng lạng theo nàng. Được một quãng, Văn Anh nói:

— Yêu cầu ông chủ ý. Qua khỏi 20 mét đến cửa hầm.

Miệng hầm đen ngòm mở rộng hoác sau đồng đá cao lớn gấp đôi đầu người, được xếp chồ g chất thành hòn giả sơn. Văn Anh đồng dạc:

— Mời ông xuống. Ông đếm đủ 54 bước là đến nơi. Bảy giờ tôi chiếu đèn bấc. Ông nhìn thấy bạc đá thứ nhất chưa?

— Rồi. Mắt tôi rất sáng, cô không chiếu đèn tôi cũng nhìn thấy.

— Bạc đá trơn lắm. Bước hụt có thể gãy xương.

— Tôi đang mong gãy xương để được mỹ nhân như cô sẵn sóc.

— Ông đã mơ mộng hão huyền. Tôi không dễ xúc động như ông tưởng đâu. Tôi là đàn bà, tương mạo thật đàn bà, so g tâm địa lại thật đàn ông. Tôi giống mẫu thân tôi, chỉ có sự mạng quang phục của thiên vương là đáng kể, còn tất cả đều phụ thuộc. tình yêu là con số dè-rò vô nghĩa. Sở dĩ tôi nở thảng thừng vì tôi đã nghe thiên hạ tường thuật về ông. Yêu cầu từ phút này trở đi ông giữ im lặng.

Văn Bình munn vai đặt chân xuống bậc thang

láng bóng như thoa mỡ. Nền hầm sù sì nên chàng bước dễ dàng hơn. Dưới hầm không có đèn sáng song vách thạch nhũ hai bên óng ánh đã giúp chàng nhìn thấy chung quanh. Văn Anh lại dặn :

— Ông cứ đi thẳng. Qua khỏi đường này, queo phải là tới nơi đến tàu XE.

Nghe nàng nói, Văn Bình khựng người. Té ra các thùng thép Disa được cất giấu ở một hải điếm khác... Muốn đến nơi phải đáp tàu, thế tất nơi này ở xa đảo Hồng. Văn Anh vừa nhắc đến tên tàu, Tàu XE là tàu gì ?

Một quang cảnh ngoạn mục nhưng kỳ dị mở rộng trước mắt Văn Bình. Chàng queo phải thì thấy ánh sáng. Cũng là đèn nê-ông như trong hang đá đầu tiên sau khi chàng buông neo chiếc ho-bo K-40..

Chàng có cảm tưởng đang bước trên bờ bê-tông của một bến tàu bí mật. Trên đầu chàng là trần đồng. Mấp mé để giầy là mặt nước. Tàu XE mà Văn Anh vừa nhắc đến là chiếc tiềm thủy đĩnh xi-gà tí hon, bề ngang của nó chỉ bằng bề ngang chiếc xe hơi Hoa Kỳ, và bề dài của nó chỉ bằng bề dài chiếc ô-tô-huyết. Nó được sơn xanh từ mũi xuống đuôi. Nước biển ngoài vịnh Tân gia Ba nổi tiếng trong xanh. Đường như nó được chế tạo để xé dịch trong vùng biển Tân gia Ba.

Mặc dầu nước sơn còn mới, Văn Bình biết nó là tàu cũ. Hình thù và kích thước của nó rất quen thuộc đối với chàng. Các cơ quan điệp báo trên thế giới đều quan tâm đến công việc nghiên cứu và sản xuất tàu ngầm bỏ túi. Sở Mật vụ do ông Hoàng điều khiển cũng có một bộ phận hàng hải đặc biệt gồm một số tàu xuống tí hon được dùng để lên lút đồ bộ điệp viên, và tiềm thủy đĩnh bỏ túi để hoạt động tại hậu địch.

Chiếc tiềm thủy đĩnh đang bập bênh trên mặt nước là một biến thể của chiếc XE-3, nặng 39 tấn, do trung úy Fraser chỉ huy trong những ngày sau cùng của thế chiến thứ hai, từng lên qua hàng rào mìn phòng thủ, dùng mìn từ thạch đánh chìm chiếc tuần dương hạm lớn nhất của Nhật, trọng tải 10 ngàn tấn. (1)

Tàu ngầm XE được cấu tạo một cách đơn giản: chiều dài 15 mét của nó được chia làm 3 ngăn đều nhau, ngăn đuôi là phòng máy chạy dầu

(1) - loại tàu ngầm bỏ túi này đã được chế tạo từ năm 1905 với chức vụ của hải quân Anh quốc, nhưng mãi đến đầu 1943 mới được tình báo Anh quốc sản xuất cho mục đích chiến tranh. Có 3 tàu ngầm XE, phân nửa hoạt động ở Na Uy, phân nửa được phái sang Viễn Đông, trong số đó chiếc XE-3 và chiếc XE-1 hoạt động trong vùng Tân gia Ba.

cần, ngấu mui gỗ n những phòng chứa nước cho tàu nặng nề chìm lặn va những binh diện lớn, nên liệu cần thiết cho động cơ, còn ngăn giữa được dùng làm «tổng hành doanh» của 4 người thuyền thủy thủ đoàn.

Nắp tròn trên boong được mở rộng. Một gã Tàu mặc đồ đen đen võ trang tiêu liên đợi sẵn một bên. Thì ra đảo Hồng là căn cứ được phòng thủ kiên cố, người lạ bên mảng đến nơi có thể mất mạng như chơi.

Vân Anh nhường Văn Bình bước xuống bằng cây thang xếp bằng nhôm trắng bắc ngang từ boong vào bờ bê-tông :

— Mời ông. Ông là tinh hoa trong nghề, tất biết đây là tiềm thủy đình XE của hải quân Anh quốc. Hồi đó, người ta chở 3 chiếc XE qua Viễn Đông, mang tên 1, 2 và 3. Chiếc XE-1 và chiếc XE-3 đã tham dự vụ giải mìn ngoài khơi Tân gia Ba, còn chiếc XE-2 được tình báo Anh quốc dùng đột nhập tất liền, tìm cách tiếp xúc với song thân tôi. Hồi này, mẫu thân tôi nhắc đến toàn biệt kích của MI-6 cùng đi với đại úy Lai-ơn. Toàn này đến đảo cuối năm 1943 và sau đó bị giết. Mùa hè 1945, MI 6 bèn cử một toán 4 nhân viên khác đáp tàu ngầm ti hon XE-2. Họ được gặp song thân

tôi. Vì một lý do tôi không rõ, họ đều thiệt mạng. Chiếc XE-2 được kéo về đây, mẫu thân tôi đã mất nhiều thời giờ sửa chữa và trang bị thêm các tiện nghi tân tiến. Trước kia, tàu ngầm XE chạy thật chậm, được 200 hải lý là hết nhiên liệu, giờ đây, nhờ mẫu thân tu nhậ lại, nó có tốc độ không thua tiềm thủy đình Nga-Mỹ, tầm hoạt động lại tăng gấp đôi (1)

Phòng chỉ huy của tàu ngầm chỉ lớn bằng bên trong chiếc xe đồ. Máy móc, dụng cụ được gắn la liệt, song rất ngăn nắp. Tiềm vọng kính nhỏ xíu như trò chơi trẻ con, bốn cái ghế xoay lùn tịt được kê đầu lưng vào nhau, giằng cho thủy thủ đoàn.

Vân Anh ngồi cạnh Văn Bình. Hai gã Tàu võ trang mặc đồ đen ngồi ghế sau. Một tên cầm lái. Tên thứ nhì vẫn khư khư ôm khẩu tiêu liên. Trong ca-bin chật chội, hơi thở chỉ vừa đủ cho 4 buồng phổi, mùi thơm da thịt của Vân Anh trở nên thơm đời. Văn Bình bàng hoàng, muốn ôm đại Vân Anh

(1) những chi tiết này đều đúng với thực tế lịch sử. Tàu ngầm XE chỉ chạy được 200 hải lý, với 4 nhân viên thủy thủ. Năm 1945, 2 tàu XE đến Tân gia Ba, chiếc số 3 đánh đắm tàu Takao của Nhật, chiếc số 1 không thành công, còn chiếc số 2 thì không ai nói đến.

vào lòng. Nhưng nàng đã nhìn chàng bằng luồng mắt sáng như lưỡi dao giải phẫu.

Nàng nói :

— Yêu cầu ông ngồi yên.

Thấy chàng nhún vai, cử động bàn tay, nàng hỏi :

— Ông muốn hút thuốc lá ư ? Phiền ông kiên tâm một lát. Chỉ một lát là đến nơi.

Vân Anh bấm giấy nút trước mặt. Tiếng xè xè nổi lên. Đây là điện thoại siêu tần số. Nàng nói :

— Con đây. Có gì lạ không, thưa mẹ ?

Tiếng Hồng đại nương :

— Vẫn bình thường.

— Mẹ nên nghe con. Họ nguy hiểm và thâm độc lắm.

— Con đừng ngại. Mẹ đã đề phòng cẩn mật.

Vân Anh thở phào, tắt máy. Tiềm thủy đình bỏ túi từ từ lặn xuống và tiến ra khơi. Động cơ nhỏ nhẹ đến nỗi ở trong ca-bin Văn Bình chỉ nghe được một âm thanh rất nhỏ. Tuy là tàu ngầm tí hon, nó lại êm ái, êm ái như thể chàng đang ở trên tàu biển thương mại, sự kiện này cho thấy là nó phóng nhanh và lặn sâu nên không bị sóng lớn trên mặt đại dương nhồi dầy.

Văn Bình hỏi nàng :

— Tương chân gỗ Tókita nguy hiểm và thâm độc lắm, phải không có ?

Vân Anh lặng thinh. Nhưng nàng chỉ lặng thinh được một phút. Nàng ngược đầu, nhìn chàng trán trán :

— Đã tới hồi chung cuộc, tôi không nói rồi ông cũng biết, thà nói bây giờ để lưu lại với ông chút tình tri ngộ. Vàng, Tókita là kẻ nguy hiểm và thâm độc nhất đời. Hắn biết mẹ tôi dễ bị lung lạc bằng tình cảm nên hắn đã đánh đòn tình cảm ác liệt. Hắn ông đã rõ mẫu thân tôi quen Tókita từ xưa, tuy không yêu hắn mẫu thân tôi vẫn không thể cạn tàu ráo máng với hắn. Mẫu thân tôi càng không thể cạn tàu ráo máng từ ngày hắn lời kéo được Disa về làm vợ và đồng chí. Ông từng gặp người đàn ông mập mang tên bác Hai, chủ tiệm đấm bóp. Bác hai là cha đẻ của Disa. Bác Hai cũng là em ruột, em út của mẫu thân tôi.

— Disa với cô là chị em cô cậu.

— Phải. Nó là cháu ruột, mẫu thân tôi không thể giết nó. Nó cậy võ giỏi lại có Tókita một bên nên chẳng coi ra gì. Nó kết hôn lên lút với Tókita từ nhiều năm nay, chẳng hiểu sao cách đây một tuần nó mới xuất đầu lộ diện. Cho đến bây giờ tôi cũng chưa tìm ra tại sao vợ chồng nó biết mẫu

thân tôi và Cheng liên lạc với tình báo tây phương để bòn các thùng thép Disa. Mẫu thân tôi là con người lý tưởng. Bà chỉ tư tưởng đến ngày về lục địa, đuổi hết hai phe Quốc-Cộng, tái lập chế độ Thái bình thiên quốc, chúng tôi phải nỗ lực thuyết phục bà mới chịu dạm bán lấy 20 triệu mỹ-kim. Tókita và Disa yêu cầu Cheng dẫn ra gặp mẫu thân tôi, bà từ chối, họ nói là 20 triệu quá rẻ, phải đòi 100 triệu mới xứng, và trong số 100 triệu này họ phải hưởng 90 triệu. Họ còn nói, nếu mẫu tôi không thỏa thuận, họ sẽ phá đến cùng.

— Nghĩa là cô sợ họ đột nhập hang ngầm, cướp đoạt các thùng thép Disa ?

— Hang ngầm được trang bị một hệ thống bom mìn đặc biệt, bấm nút là tan tành. Và lại, Disa chỉ biết đảo Hồng, chứ không biết vị trí của hang ngầm. Ông là người thứ nhất được biết...

— Hà hà... tôi cũng nguy hiểm và thâm độc như họ.

— Tôi không quen ông nhưng đã nghe thiên hạ nói nhiều về cá nhân đại tá Z-28. Nghề nghiệp điệp báo tàn nhẫn ghê gớm, song ông vẫn còn cốt cách quân tử. Và lại, tôi có lý do để tin cậy nơi ông. *Thứ nhất*, ông có nhiệm vụ tiếp xúc với Hsiang-pen Lih, nhận các thùng thép độc được, rồi

trả tiền, 20 triệu mỹ-kim là do C.I.A. cung cấp, không do Sở ông xuất ra, nên ông không rơi vào tình trạng «của đau con sốt». *Thứ hai*, chúng tôi chỉ đòi 20 triệu, Tókita đòi những 100 triệu, ông phải thương lượng với phe nào đòi rẻ. *Thứ ba*, ông phải thương lượng với phe đang cất giữ các thùng thép. Và, *thứ tư*, trong một khu rừng không thể có 2 chúa sơn lâm, Tókita muốn ông làm việc dưới quyền hắn, nhưng nếu không thu phục được ông, hắn phải hạ thủ ông, và như ông đã thấy, Tókita hạ thủ ông dễ dàng như trở bàn tay, ông giỏi võ thật đấy song tài nghệ của ông không có công nghĩa gì đối với bậc thầy như Tókita.

Tàu ngầm tí hon bắt đầu chạy chậm. Rồi tiếng máy tắt. Văn Bình coi giờ. Mới 15 phút đồng hồ trôi qua. Nơi cất giữ các thùng độc được không ở xa đảo Hồng bao nhiêu. Không khéo nó cũng là một phần của đảo Hồng, tiềm thủy đình chỉ chạy lảng quăng ra khơi rồi rẽ sang phía bên kia của đảo...

Văn Bình trèo lên boong.

Trước mặt chàng là vách đá sù sì. Ngọn đèn pha từ boong tàu chiếu thẳng lên vách đá. Dưới ánh sáng 500 oát, Văn Bình nhận thấy chính giữa vách đá có chỗ lõm hình tròn. Ánh sáng đèn pha

ngập tràn chỗ lõm. Một ổ khóa lớn bằng tờ giấy đánh máy được treo tòng teng. Hình thù của nó có vẻ lạ lùng, khác hẳn loại khóa thường dùng, kể cả những ổ khóa kiên cố nhất như khóa chữ, khóa «điện tử»... Nó không có lỗ để tra chìa khóa. Trên mặt nó, Văn Bình thấy hình một bàn tay, lật trái, được khắc sâu vào khối kim khí.

Văn Anh bảo chàng :

— Đến hang ngầm rồi đấy. Ông thấy cái ổ khóa do phụ thân tôi sáng chế ra sao ?

A ra ổ khóa này là phát minh của khoa học gia Fat-yew. Văn Bình đáp :

— Tôi chưa hề thấy nó bao giờ.

Văn Anh cười tủm tỉm :

— Các ông đã tỏ ra thành thật. Loại ổ khóa này được mở khỏi cần chìa. Thân phụ tôi sáng chế từ năm 1939. Dường như các nhà bác học Nhật vừa sản xuất được một loại tương tự (1).

(1) Văn Anh nói đúng. Người Nhật đã sản xuất được loại máy này Ngân hàng Heiwa (Đông Kinh) mới thiết trí tại trụ sở một cái máy có đặc tài «nhớ» các đường bàn tay và vân ngón tay của thân chủ. Bên những nhà hàng nào có đường dây nối liền với máy điện toán của ngân hàng, thân chủ có thể mua hàng khỏi trả tiền thân chủ áp bàn tay vào một dụng cụ riêng, dụng cụ này sẽ báo cho máy điện toán, nếu đúng là thân chủ thì ngân hàng sẽ xuất tiền trả cho nhà hàng. Hiện trên 20 cửa tiệm lớn ở Đông Kinh sử dụng máy điện toán Heiwa, và trong tương lai gần phương pháp này sẽ lan rộng ở Nhật.

Nó được nối liền với hệ thống điện toán sau vách đá, muốn mở khóa phải áp bàn tay vào lõm mắt điện tử chụp các đường trên bàn tay và vân ngón tay, chuyển cho máy điện toán. Sau khi nghiên cứu, tính toán, nếu máy điện toán kết luận đó là bàn tay của chủ nhân thì nó ra lệnh cho ổ khóa mở ra, còn nếu là bàn tay của người lạ thì nó bắn ra thuốc mê cực mạnh.

— Ngoài cô ra, nó còn mở cho ai nữa không ?

— Không. Tuy nhiên, phải có người mở công tắc điện nó mới chạy. Công tắc điện được điều khiển từ xa bằng vô tuyến. Bộ phận điều khiển được cất trên đảo HỒNG, trong phòng riêng của mẫu thân tôi. Vì vậy, phải có mẫu thân tôi và tôi thì hang ngầm chứa thùng thép Disa mới mở cửa. Đó là nguyên nhân khiến tướng Tókita không dám làm dữ...

Văn Anh đặt gọn bàn tay búp măng trong lõm đá. Trong khoảnh khắc, Văn Bình nghe được một âm thanh lạ. Giống hệt âm thanh máy xây tóc phụ nữ. Ổ khóa không lồ bật sang bên. Bức tường đá nặng hàng trăm tấn tách làm đôi. Bên trong có đèn ống thấp sần.

Văn Bình sụt reo một tiếng. Chàng đăm đăm được bằng mắt 6 cái tường sơn đen đặt ngay ngăn thành

hình chữ nhật trên một phiến đá lớn chênh chênh giữa hang. Dung tích mỗi thùng bằng hai thùng dầu hỏa. Vỏ thùng bằng sắt, sơn đen tuyền, bên trên viết chữ D hoa, bằng sơn trắng. D. là Disa. Giấy thùng tòn uồn này chứa chất Disa.

Văn Anh kéo chàng lại gần và giải thích :

— Mỗi thùng gồm 4 lớp vỏ chồng chập lên nhau. Trông bề ngoài nó lớn như vậy, nhưng rút 4 lớp vỏ ra thì chỉ còn lại cái lon tròn, không khác hộp trái cây si-rô. Các lớp vỏ được gắn kín trong khoảng chân-không, vì sự thẩm lậu của khí trời sẽ làm hóa chất hư hỏng. Lớp vỏ ngoài bằng tòn uồn, vỏ 2 và 3 bằng nhôm, vỏ sau cùng được đúc bằng chì. Theo sự ước tính của phụ thân tôi, thì chỉ dùng một phần ba thùng cũng đủ làm toàn thể nhân loại hoàn toàn bại liệt. Vậy mà phụ thân tôi chế tạo những 5 thùng.

— Tôi thấy 6.

— À, thùng thứ 6 là thùng đựng mẩu. Nó chỉ gồm 2 lớp vỏ mỏng. Cheng-Ho bị đầu độc chết bằng chất Disa rút trong thùng mẩu này ra.

— Sau khi tiền bạc được thanh toán, tôi sẽ chở các thùng hóa chất đi bằng cách nào ?

— Rất giản dị. Ông gọi trực thăng đến đây. Trong khi ấy chúng tôi đã xuống tàu ngầm.

— Mẫu thân cô nói là có điện đài để sẵn cho tôi xử dụng. Yêu cầu cô..

Văn Anh há miệng toan nói bỗng ngậm lại. Tiếng chuông điện thoại reo lạnh lạnh. Thì ra ở dưới hang ngầm cũng có điện thoại. Dưới ánh sáng nê-ông, Văn Bình thấy mặt Văn Anh bạc phếch. Đường như nàng không chờ điện thoại. Hồi chuông leng keng đã mang lại cho nàng một sự hoảng hốt rõ rệt. Nàng bấp tắp chạy lại góc, nhấc máy lên. Văn Bình đứng xa nhưng vẫn nghe rõ vì hang đá được bao bọc kín mít như trong ca-bin điện thoại.

Văn Anh vừa alo alo thì từ cuối đường dây có tiếng nói đàn ông cộc lốc và khô khan :

— Tôi đây, chào cô.

Văn Anh run tay, suýt đánh rớt ống nghe :

— Trời ơi, ông Tokita... Ông làm cách nào đột nhập được đảo Hồng ? Mẫu thân tôi đâu ?

Người vừa gọi điện thoại siêu tần số cho Văn Anh là thiếu tướng chân gỗ Tokita. Hắn đáp :

— Đại nương đang ngồi trong phòng, bên máy điện thoại. Tôi hằng kính trọng đại nương nên có dụng sợ. Đảo Hồng nổi tiếng bất khả xâm phạm, sở dĩ tôi đột nhập được là nhờ thằng Sue và đại tá Văn Bình. Thằng Sue đến Changi lấy cái ho-bô của Cheng Ho, chúng tôi đã gắn dụng cụ phát tin

hiệu vào vỏ thuyền nên chỉ cập bến sau ho-bo mấy phút đồng hồ.

— Ông bắt mẫu thân tôi làm con tin ?

— Người ta chỉ bắt kẻ thù làm con tin. Tôi và gia đình cô là chỗ quen biết từ xưa. Lại còn nhiều liên hệ khác nữa. Tôi đã khuyên đại nương nhiều lần, đại nương không chấp thuận, cho nên tôi phải tự ý tìm lấy sáng kiến. Cô hãy trao các thùng thép cho tôi, tôi sẽ trả đại nương. Và tôi sẽ không quên đền bù bằng một số tiền thích đáng.

— Hừ... ông là con người tàn bạo trên đời. Song thân tôi mất bao nhiêu công trình, bỗng dưng ông đến cướp đoạt. Tiếc là tôi không giỏi võ bằng ông...

— Cô Vân Anh ơi, tôi cũng đã bố trí, chờ đợi từ mấy chục năm nay... Tôi không hạ sát Đại nương là may lắm rồi. Lẽ ra, tôi phải dứt khoát để bảo toàn bí mật. Có 2 gia nhân và đại tá Văn Bình cùng đi với cô, cô hãy yêu cầu họ khuôn 6 thùng thép từ kho xưởng tàu ngầm.

— Nặng lắm, tàu ngầm không chịu nổi.

— Theo chỗ tôi biết, mỗi thùng nặng 60 kí, 6 thùng vị chỉ 360 kí, tôi đề nghị cô trở về cùng ông Văn Bình, 2 gia nhân ở lại đợi chuyển sau, cô sẽ giảm bớt được 140 kí, cô vứt bỏ thêm một số

dụng cụ không cần thiết trong tàu là đủ. Nào, có xúc tiến ngay vì tôi phải khởi hành gấp.

— Tôi đòi được nói chuyện với mẫu thân tôi.

— Đại nương đã cương quyết bác bỏ đề nghị của tôi. Nhưng tôi nghĩ cô là con ruột, có rất yêu thương đại nương... Đại nương đây...

Giọng nói của Hồng đại nương có vẻ yếu ớt nhưng không kém sắc bén :

— Con ơi, mẹ già rồi con đừng lo cho mẹ nữa.

Vân Anh hỏi :

— Nhưng còn chị ?

Hồng đại nương đáp :

— Mẹ đang tiêm thuốc cho chị con thì họ ập vào. Té ra Tokita theo sau thuyền máy của thằng Sue mà mẹ không biết. Tokita lại mua chuộc được mấy đứa ở đây. Nên mẹ trở tay không kịp.

— Chị Vân Kiều có hề gì không ?

— Không. *Cơn sốt đã giảm*. Thôi, con đi đi...

— Con không thể bỏ mẹ và chị. Mẹ nói với Tokita là con sẽ xuống tàu ngầm ngay.

Buong máy xưởng, Vân Anh ghé lưng, đặt một thùng thép lên vai. Dáng dấp nặng nề, Văn Bình tưởng nàng chỉ thích hợp với hội họa và... tình yêu điều chàng không ngờ là cái thùng nặng 60 kí, nhiều

đứng nam nhi mày râu 7 thước 1-ach khiêng không nổi, lại nằm gọn trên bờ vai tròn mông của nàng. Nàng không đổi sắc mặt, khiến chàng có cảm tưởng nàng đang đùa với con búp-bê.

Té ra Văn Anh cũng là nữ lưu cừ khôi trong võ lâm !

Hai gã đàn ông Tàu thấy nàng làm việc cũng lẳng lẳng mang thùng thép ra khỏi kho. Văn Bình từng được coi là chủ tịch đảng «ga-lăng» (nếu đảng này được thành lập bên cạnh Liên Hiệp Quốc), chàng không thể đứng chống nạnh, ngó giai nhân bỏ liêu hành nghề khuân vác. Tuy vậy, chàng lại chôn chân trên nền hang đá, tâm thần bối rối.

Chàng suy nghĩ một phút rồi tiến lại, bê luôn hai thùng thép, chạy veo veo ra nơi đậu tiêm thủy đĩnh. Văn Anh vừa hạ cái thùng trên vai xuống đất thì chàng cũng đến nơi. Nàng cười với chàng một cách ri :

Và bí mật.

Chàng hỏi nàng :

— Có chê tôi ?

Nụ cười tắt trên môi nàng :

— Không, em đâu dám chê ông. Em cười em

đó.

— Có cười cô ?

— Vâng. Em cười em quá đa nghi. Em định nhìn ông sẽ lợi dụng em bán khoán thùng thép để trở tay, nên đã chuẩn bị đối phó thích ứng, nhưng rốt cuộc ông chẳng làm gì, ông còn khiêng giùm cho em nữa. Tại sao hả ông ?

— Tôi cũng không biết.

— Ông giấu em. Về phần em, em sẽ không giấu ông. Để phòng bị phản công, em đã thủ sẵn súng hóa học. Ông ngo ngoe là em nở cò. Nhưng từ phút này, em không còn cần đến của nợ này nữa.

Văn Anh ném khẩu súng nhỏ xuống nước. Rồi nàng khoát tay ra hiệu cho chàng trèo vào phòng chỉ huy tàu ngầm. Trong chớp mắt, tiêm thủy đĩnh lặn xuống đáy biển.

Trong ca-bin chỉ huy, Văn Anh ngồi sát Văn Bình, giữa đồng thùng thép, hơi thở dịu ngọt của nàng mơn man da mặt chàng. Đang lái, nàng quay lại hỏi chàng :

— Ông giải thích cho em nghe đi. Tại sao ông không phản công, đoạt tàu ngầm và các thùng Disa bỏ trốn ?

Thú thật, Văn Bình không hiểu nổi nguyên nhân nào đã khiến chàng an binh bất động. Khi ấy, tay chân chàng bỗng cứng lại. Chàng yêu nàng chẳng ? Hay là do bản tính tò mò chàng ráng chờ